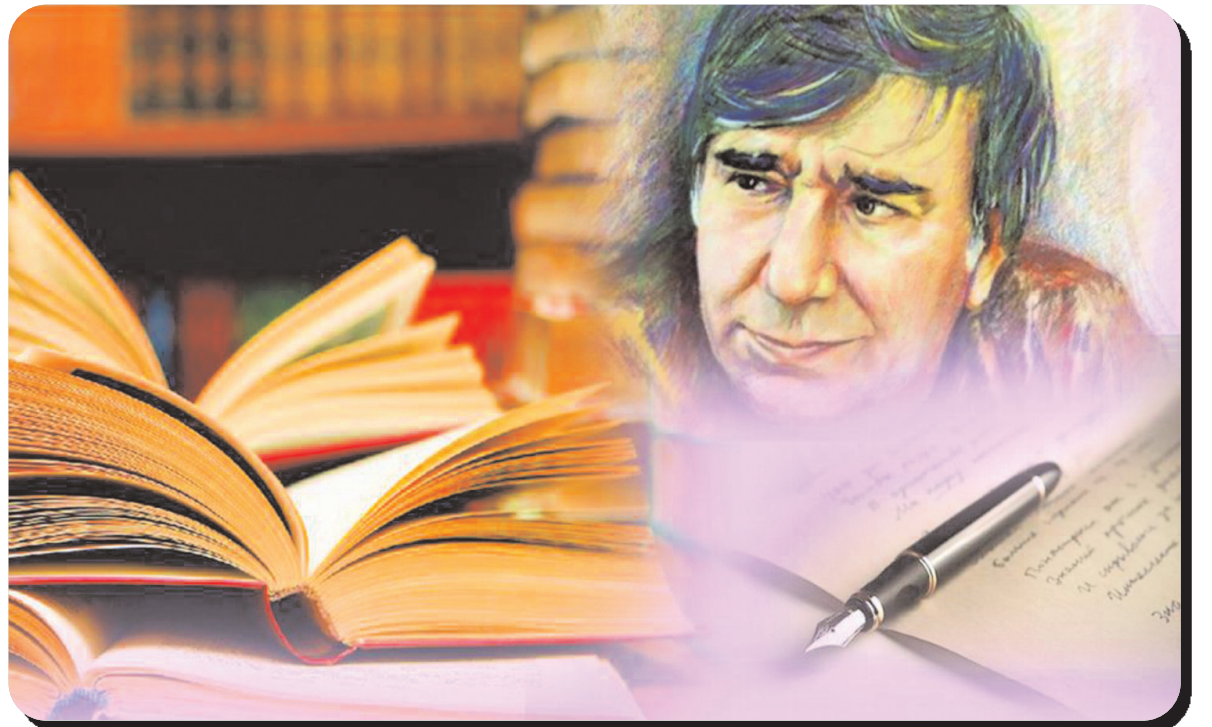

Ey ürəklərin fatehi, qəlblərin duyğusu, bəzən düşüncələrin qonağı, bəzən göz yaşı, bəzən adama ən yaxın, bəzənsə çox uzaq olan insan... Şairmi deyim sənə, şeirmi deyim sənə, duyğuların özümü, düşüncələrin sözümü deyim sənə?.. Hansını deyim ki, o duyğulu misraların müəllifini tapım. Hansından bəhs edim ki, insanı bu qədər düşüncələrə qər qədən, özündən alıb aparən, xəyallara qonaq edən, xəyallardan yola salıb həyatın min yox, min bir üzünü-özünü göstərən müəllifi tapım. Hansını deyim, hansını? Tapa bilmirəm.

Kaş ki, bu şəhərdə üz-üzə gələk...

Bu ad qarşısında-Ramiz Rövşən qarşısında əslində mən kiməm ki, onu axtarıb tapa da biləm. Buna görə də ələcsiz qalırım və çarəni onda görürəm ki, kaşki, bu şəhərdə üz-üzə gələk. Bəlkə bu an tapa bilərəm o müəllifi- Ramiz Rövşəni. Şeirlərində döyünən ürəyi, misralarında gəzən nəfəsi, misraları bənd edən sözləri, bu sözləri beyindən alıb sətirələşdirən əlləri bir insanın Allahın bəxş etdiyi cismdə necə gəzdirdiyini görə bilərəm. Axı o da milyonların biridir, təbii ki, cismən, mənənsə o, milyonların təkidir.

Bilmək istəyirəm, bu boyda dünyanı, dünyanın içindəki ayrı-ayrı dünyaları, həyatları necə sığdırır o bədəne? Ona o qədər suallarım var ki... İlk görüşdə elə "Ayrılıq"dan başlayaram, adamla dolu sağımızdan-solumuzdan, qol-qola kişilərdən, qadınlardan danışaram. Özündən xəbərsiz ömründə min yol özünü öldürən adamlardan danışaram. Soruşaram şairdən ki, bu həyatların içərisinə neçə yol tapdın? Bəli, yaşaya-yaşaya özünü öldürən, ölə-ölə yaşayan, minlərcə ölüb bir dəfə dirilən və daha bir də öl bilməyən insanların duyğularını necə hiss etdin?

Elə ilk görüşümüzə də "Ayrılıq"dan danışaram. Minlərlə birlikdə, lakin ayrı olanlardan danışaram:

Bizsiz yazılmışdı bu tale, bu baxt,

Sapandıdan atılan bir cüt daşiq biz.

Bəlkə bu dünyada on-on beş il yox,

Min il bundan qabaq ayrılmışiq biz.

Yox, şair, ayrılacaq da, bir yerdəyik bəzən ömürlük. "Qara paltarlı qadan" a çevrilənədək. Kişilərin qorxağı var, igidi var, deyirsən. Lakin daha nələr, nələr var, bunları da bilməmiş deyilsən. Bu ayrılıqları yaradanlar, min yox, min bir yalanlılar, aldadanlar, sərxoşlar, dənən "sevirem" deyənələr, bu gün "sən kimsən" söyləyənlər var. Saçları heç tumar görməyən, ruhu da, qəlbi də çoxdan gömülmüş qadınlar isə bəli, bu son ayrılıqda yenə ağlayır. Sənə:

Yeri-yeri,qara paltarlı qadın,
Kiri-kiri,qara paltarlı qadın.

Bu qəbir də min qəbirdən biridir.

Baş daşımı bəsdir basdın bağrına,

Bütün mənə ağlayanlar kiridi,
Sən də kiri, qəbrim damır, ağlama...

-deməkdə nə qədər haqlısən, şair. Çünki sənin hamıdan fərqli gördüyün, duyduğun, hiss etdiyin bu həyatda birlikdə olanlar var ki, lap başdan ayrıldırlar. Dünənki sevgidən əsər-ələmət qalmaqanda isə ürək sənə bu sətirleri pıçıldadır:

Bilmirəm mən səni haçan, harda itirdim?
Yağış yudu,
yoxsa ki, külək apardı səni?
Bu sevgi nağılını mən biryolluq bitirdim,
Axtarmıram -
axtarsam, yaqın, tapardım səni.

Dünyada bircə qorxum səni itirmək idi,
Sən yoxsan -
bu dünyada daha mənə qorxu yox.

Sonradan acı çəkib onun yoxluğundan hər şeyi şikəst hesab et-sən də, saatının əqrəbini itirsən də, çaynikinin qulpunu yox görsən də, pencəyinin etəyi yel vurduqca yellənsə də, pencəyinin sonuncu düyməsini qopmuş kimi hiss et-sən də, o, çoxdan sovuşmuş ağacın üstündəki ən sonuncu, ən şirin meyvəsitək qopanda, artıq gec olur, bəli, gec. Çünki bütün bu yoxluqlara özümüz fərman veririk. Sonrakı peşmançılıq duyğuları isə sonradan heç nəyi qaytarmır.

Kaşki bu şəhərdə üz-üzə gələrdik, şair. Həqiqətən çox vaxt duyğularımız deyir ki, "Analar aldatdı bizi". Soruşardım, sən idəmi anan aldatdı? Yəqin cavabında bu misraları eşidərdim:

Şirin-şirin yuxudaydıq,
Bir zalım oyatdı bizi.
Anaların qucağından
Bu dünyaya atdı bizi.
Düşdük yolların ağına,
Baxtımızın sorağına,
Qatdı bizi qabağına,
Əlində oynatdı bizi.
Biz ki yol nədi bilməzdik,
Biz ki öl nədi bilməzdik,
Bilsək dünyaya gəlməzdik,
Analar aldatdı bizi

Bu cavabdan sonra deyərəm ki, bəlkə bu dünyanı yenidən quraq. Yağış yusun, gün qurutsun bu yerləri, bu göyləri, bu dünyada çox şeyləri yağış yusun, gün qurutsun. Hətta gözümüzün yaşını da, bağırmızın başını da, qəbrimizin daşını da yağış yusun, gün qurutsun.

Gələnin, gedənin, bələyini, kəfənin, bu dünyanın öz kefini yağış yusun, gün qurutsun. Yeni bir dünya açsın qarşımızda. Pak, təmiz bir dünya. Elə bir dünya ki, ta ondan gileyilməyək, şair. Mümkünlüyə deyəcəksən, yoxsa başını bulayıb:

Keçir öz qanına batan adamlar,

Bir də ki, qan hanı?
Qan axı yoxdu.
Hamı günahkardı dünyada,
amma
Dünyada heç kəsin günahı yoxdu.

Halal yolumuzu dəyişib,
nəse

Çaşmışıq, bir özge yoldan getmişik.

Bəlkə min il qabaq səhv düşüb nəse,

Minillik bir səhvə qurban getmişik.

Bu cavaba mən də belə cavab verərəm ki, gəl bu dünyanı yenidən quraq. Axı özünüz deyirsiniz ki:

...Ulduzların tozunu da,
Lap günəşin özünü də,
Lap yağışın özünü də

Yağış yuyur, gün qurudur...

Kaşki bu şəhərdə üz-üzə gələrdik. Soruşardım, həyatı hər birimizdən fərqli, yeni olduğu kimi, yaxşılıq, pisləriylə, doğruları, yalanları ilə görməyi bacaran, onları fəlsəvi, həm də ulvi hisslərlə qələmə alan, söz-söz sıralayan, kiminin sadəcə gülüşlə, kiminin hisslərlə, həm də günlərlə təsirindən çıxıb bilmədiyi hisslərlə qarşıladığı bu misralar onun qəlbini çox incidibmi? Axı hər kəs baxır, lakin görmür. Bu gördükləri ilə misralanan, bəndlənən şeirləri şairimin qəlbine yükü-yük üstünə yığmırmı? Neçə qaldırır bu yükü, həm də illərdir, bunu bilmək istərdim.

Bir vaxtlar heç başa düşülməyən, yox, bəlkə də görə bilməyənlərin gördüklərini duyğularının qanadına düzən və bu qeyri-adi yaradıcılıqla fəqlənməsi ilə çəkilibilməyən şairin bu gün hər misrası duyğu çələngi, acı da olsa, həqiqət, həyatın əsl üzü, reallıqdır. Məhz elə bu səbəbdən onu sevirik. Sadəcə onu dinləməklə həyatı görə bilirik. Bu həyatdakı reallıqları, gerçəklikləri görə bilirik. Bu gün haqqında danışılan sabahı görürük. Sevginin, məhəbbətin gözəlliyini, ayrılığın acısını, "sevgi" adlı dünyanın bütün çılpaqlığını görə bilirik.

Kaşki bu şəhərdə üz-üzə gələ bilərdik. Soruşardım şairdən ki, necə bacarırsan adamı ağlatmağı, günlərlə düşündürməyi? Bəlkə

şeirlərini hər kəsin sənsindən qat-qat çox sevdiyimiz öz səsinlə dinlətməklə buna nail olursan? Bilmirəm, hansıdır. Lakin sənə qarşı hər kəsin içində bunun olduğuna əminəm:

Hələ bu cür sevməmişdim
Ömrüm boyu heç kimi.
Səni sevdim qar üstündə
Yem axtaran quş kimi.

Bəli, sevilirsən, çox sevilirsən, şairim. Tek qar üstündə yem axtaran quş kimi yox, hər kəsin dərindən dərmanı olduğun üçün sevilirsən. Ağladıb ürəkləri boşaltmağı bacarmağınla sevilirsən. Düşündürdüyün üçün sevilirsən. Hər kəsin görmədiyini həzin misralarıyla duyğulara təmas etdirməklə sevilirsən

O şair ki, qəblərin şairidir, qəblərdə də yaşayacaqdır. Dünya var olduqca yaşayacaqdır. Kaşki bu şəhərdə üz-üzə gələrdik. Deyərdim, şair, ad günün mübarək, şair. 76 yaş nədir ki? Biz səni 100 yaşlı görmək istərdik. Səndən yeni-yeni şeirlər dinləmək istərdik. Şəxsən mən, ömrümdən kəsib sənə vermək istərdim. Və sən dinlə deyərdim:

Məndən əziz kimin varsa,
Sev, amma unutma məni...

Unutmaq olarmı səni, şair, Səni unutmaq günahdır. Allah bu günahdan qorusun bizi...

Mətanət Məmmədova